

Cumhuriyet Bayramı'nda biber gazı yiyenlerin arasındaydım

Aslında İçişleri Bakanı ile Ankara

Valisi'ne teşekkür borçluyuz: Onlar, “Bayram yasak, kutlamaya gidene yakarız” diye tahrik etmese, bu kadar kitle toplanmayabilirdi.

Gelenlerin çođu, inadına geldi.

Onlar, çoluk çocuğuyla Cumhuriyet'i kutlamaya koşmuş yurttaşların üstüne insafsızca biber gazı sıktırmasa, o kitle, büyük dayanışma içinde kenetlenemeyebilirdi.

Onların kışkırtması sayesinde Başkent ayağa kalktı ve güçlü olunca, bir arada durunca hiçbir barikatın kendilerini engelleyemeyeceğini gördü. Gazı yedikten sonra yanan genizleri, kızarmış gözleriyle her şeyi göze alıp panzerlerin önüne dikildiler, bariyerleri devirdiler ve güle oynaya yürüyüşe geçtiler.

Meşhur öyküdeki gibi:

“Vezir”, hadiseleri izlediği yerden, “Padişahım halk gülüp oynamaya başladı, ne yapalım” diye sormuş olmalı.

“O halde dur artık” cevabını almıştır herhalde...

Cephe genişliyor

Göstermeye korkan TV yöneticileri utansın:

Yıllardır Ankara'da miting izlerim; gördüğüm en coşkululardan biriydi. 1977'de bir benzeri İstanbul'da yaşanmıştı.

Ecevit'in seçime 5 kala yapacağı Taksim mitinginden önce Başbakan Demirel, “İstihbarat aldık, suikast düzenlenecek” deyince adeta İstanbul, Taksim'e akmış, tarihin en büyük mitinglerinden biri yaşanmıştı.

Dünkü yürüyüş, Cumhuriyet mitingleri gibi de değildi.

Organizasyon yok gibiydi. Cephe çok genişlemiş, demokrasi, özgürlük talebi ön plana geçmişti.

Bir köşede “Yolumuz devrim yolu” marşı söyleniyor, öte yanda “Mustafa Kemal'in askerleriyiz” sloganı atılıyordu.

Ankara'nın emektar meydanı Ulus, yıllardır görmediği bir kalabalığı ağırlıyordu.

Her yaştan, her tabakadan, her semtten kadınlar en öndeydi. Çocuklarını, bayraklarını kapıp gelmişlerdi. Gençler de öyle...

Cumhuriyet'i cumhurdan korumak

Polis, Gar tarafından meydana çıkan yolu bariyerler ve kalkanlarla kapatmıştı.

Komikti:

Cumhuriyet'i, cumhurdan koruyorlardı.

Bir anne, elindeki Atatürk'lü bayrağı polislere doğru sallayıp “Bak Atatürk... Kork” diye bağıırıyordu.

Kitleye önderlik eden yoktu. Bindirilmiş kıtalar da... Tekildi herkes,

Cumhuriyet ailesindendi. Kararlar o an, orada alınıyordu.

Barikatın önünde birikenler, ara yollardan meydana aktı.

Heykelin önü, hiç olmadığı kadar kalabalıktı.

Bayram tatiline ve izin verilmeyen konvoylara rağmen, “29 Ekim yasaklanıyor”u duyan koşmuştu. Gelenler tepkiliydi ama, tepkiyi hırsa

ve öfkeye dönüştüren, aniden, sebepsiz yere sıkılan ve meydandaki herkesin gözünü, genzini yakan biber gazı oldu.

Gaz gelince...

Meclis'in önünden heykelin eteklerine yayılan gaz bulutu, coşkuyla marşlar söyleyen genç, yaşlı, kadın erkek, çoluk çocuk herkesi acıya boğdu. Polisi tanıyanlar, limonla gelmişti. Tanımayanlar, biber gazıyla tanıştı.

Etkisini neredeyse retinamızda ve gırtlığımızda hissettik.

Çocuklar ağlaşıyor, anne babaları küfrederek onların yüzünü gözünü bayraklarla sarıyor, yaşlılar bir kenarda duvara tutunmuş kusuyordu.

O hırsla ve cesaretle, inadına yürüyüşe geçtiler. Polis, kenara çekilmek, seyretmek zorunda kaldı.

Ankara, yasaklanan yürüyüşü adeta sökerek aldı.

Ulus'tan Kızılay'a, Necatibey'den Maltepe'ye oradan Anıtkabir'e uzanan uzun yolu neşe içinde yürüyenler, belki de ilk kez Cumhuriyet'i böyle büyük bir kalabalık ve coşkuyla kutladı.

Mazi ile istikbal

Biber gazı sıkma emrini verenlere kötü haber: Dün o gazı tadan çocuklar, bu bayram acısını hiç unutmayacak.

Başbakan'a da, 1980'de kendisinin başı çektiği protesto yürüyüşü polis tarafından engellendiğinde asfalta serdikleri ceketleri üzerinde namaz kılarak yaptıkları direniş ve gözaltına alınışını hatırlatmak isterim.

Polis engelinin, copunun, gazının, inanmış insanları yıldırmaya yetmeyeceğini, tersine keskinleştirip kararlı bir cephe haline getireceğini ve o iradenin bir gün iktidarı değiştirebileceğini en iyi kendisi biliyor olmalı.

Maziye bakan, istikbali görür.